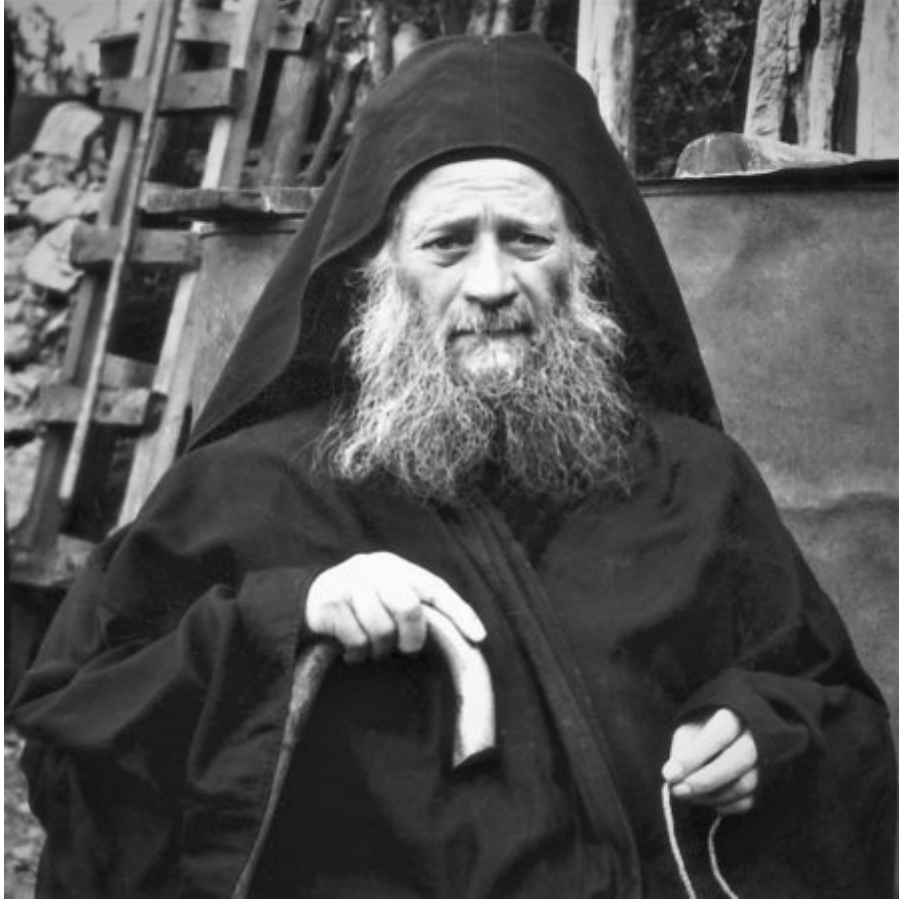
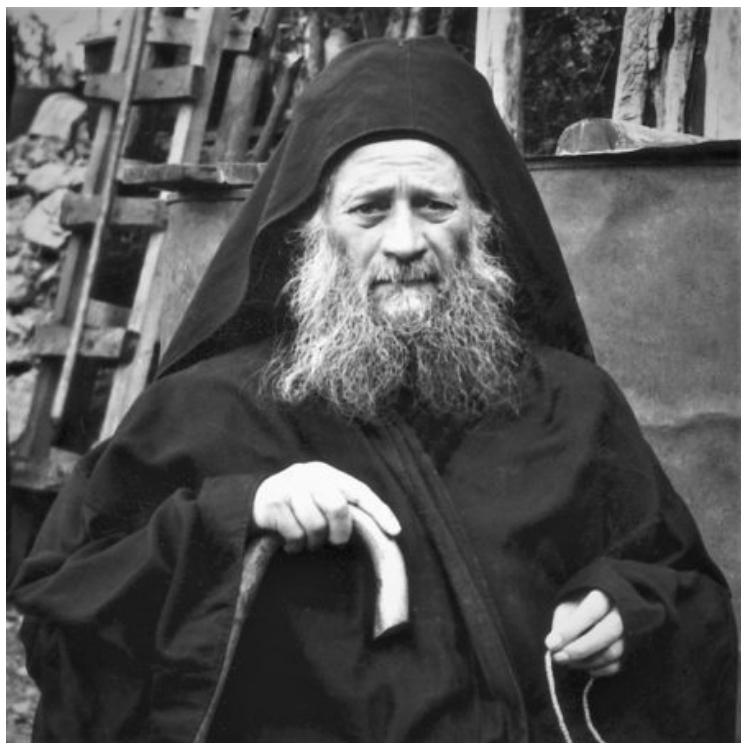

10 Μαρτίου 2020

Όσιος Ιωσήφ: Η αυταπάρνησις και η φιλοπονία ως μέσα συντηρήσεως της Χάρτος του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Ιωσήφ Ηουχαστής και Σπηλαιώτης (1898-1959).

Γι' αυτή [την πίστη της θεωρίας] σας λέγω να βιάζεσθε αψηφώντας τους κινδύνους, που μεγαλοποιεί η φιλαυτία, προκειμένου να φυλάγετε την τάξιν της πρακτικής, καθώς μας γράφουν οι Πατέρες.

Γιατί όταν δειλιάτε να κοπιάσετε ολίγον, ούτε Χάριν Θεού πρόκειται να εύρητε, ούτε και την Θεϊαν αντίληψιν θα αισθανθήτε ψηλαφητώς, να λάβετε δύναμιν και πληροφορίαν ιδικήν σας, εσωτερικήν και πραγματικήν, ότι εγγύς Κύριος τοις επικαλουμένοις αυτόν", και χωρίς το εφόδιον αυτό ποτέ δεν επιχειρεί η ψυχή μεγάλους αγώνας.

Όταν σας λέγω να κάμετε υπακοήν, εσείς θέλετε να βάζετε και τον δικόν σας λογισμόν και να προβάλλετε ενδεχόμενα. Όταν σας παρακινώ να έχετε αυταπάρνησιν, αμφιβάλλετε αν θα τα βγάλετε πέρα.

Αν σας πω πάλιν για την δίαιταν, να μη εξετάζετε το τι βρέθηκε και εάν είναι παλαιόν ή νέον και προβάλλετε τους όρους της υγιεινής.

Μα αυτοί οι όροι, δεν ανήκουν εις την πίστιν, η οποία αψηφά και τον προ οφθαλμών θάνατον, αλλ' εις την εξωτερικήν και κοσμικήν γνώσιν και λογικήν. Σας φαίνεται μικρόν το πράγμα, εν τούτοις είναι μέγα, γιατί όπου μπαίνει η γνώσις φεύγει η πίστις και έτσι αποκλείεται η πραγματική σκέπη της προνοίας του Θεού, που απόκειται εις τους βεβαιοπίστους όπως τους αποκαλούν οι άγιοι Πατέρες.

Όταν ο άνθρωπος βιασθή από την αρχήν να αφήση τελείως την ιδικήν του γνώσιν και θέλησιν και να ρίψη τον εαυτόν του ολότελα εις το θείον θέλημα χωρίς

αμφιβολίαν, αλλά και να το ζητήσει εμπόνως από τον Θεόν με πολλήν ταπείνωσιν, θα τον καταξιώσει ο Θεός να γευθή το μέγα τούτο πράγμα.

Πολλοί μου είπαν ότι κάτι βρήκαν εις την αρχή, σιγά σιγά όμως δεν το πρόσεξαν και το έχασαν.

Όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σ' αυτήν την στάσιν, δεν κοιτάζει συνήθειες και τύπους, ούτε τον εαυτόν του περιποιείται, ούτε ενδιαφέρεται από τας παρατηρήσεις των ανθρώπων, ούτε και οι φυσικοί όροι ενίοτε λειτουργούν σ' αυτόν όπως εις τους λοιπούς ανθρώπους, γιατί κάποια αόρατος δύναμις τον σκεπάζει και τον προστατεύει, που δεν είναι εις τους άλλους γνωστή και αντιληπτή.

Η αιτία διά να χάση ο άνθρωπος την κατάστασιν αυτήν είναι όταν αρχίση, έστω και εις το ελάχιστον, να αμφιβάλλη διά την πρόνοιαν του Θεού και αρχίζει να προτιμά κάτι της ανθρωπίνης αρεσκείας και προφάσεως και ιδίως εις τας περιπτώσεις, που έλαβε προηγουμένως πείραν της θείας αντιλήψεως.

Τότε λαμβάνει θέσιν η φιλαυτία και προκρίνεται το θέλημα του ανθρώπου. Και εκεί που επικρατούσε η χρεία μόνον, τώρα κατέχει η επιθυμία και το αποτέλεσμα είναι να παύση τελείως κάθε αισθητή βοήθεια από τον Θεόν και μένει ο άνθρωπος γυμνός από την μυστικήν εκείνην σκέπην, την αόρατον και ακατάληπτον από τους άλλους, η οποία φυλάσσει, κατά τον ψαλμόν τα νήπια.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, "Θείας χάριτος εμπειρίες, Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Επιστολιμαία βιογραφία - Ανέκδοτες επιστολές και Ποιήματα". Έκδοση Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου.